

Arrest

nr. 258 350 van 16 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. GHYMERS
Livornostraat 45
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. BALLEZ *loco* advocaat C. GHYMERS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 2003.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 5 mei 2019. Op 6 mei 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 30 oktober 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 24 december 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit, bent u een Pasjtoense soenniet en bent u zeventien jaar geleden geboren in het dorp Braka in het district Tagab in de provincie Kapisa. U ging er vijf jaar naar school. Ongeveer zes maanden of een jaar voor uw vertrek sloot uw broer H. zich in het geheim aan bij de taliban. Vijf of zes dagen voor uw vertrek deelde een talibanlid uw vader telefonisch mee dat H. overleden was bij gevechten tussen de taliban en de overheid. Het lichaam van uw broer werd vervolgens naar jullie gebracht. Twee dagen later kwam talibancommandant Mullah D. samen met een vijftiental talibanleden naar uw huis. Ze vroegen uw vader om u naar de taliban te sturen ter vervanging van H.. Uw vader veinsde toestemming. Twee of drie dagen later herinnerden D. en zijn trawanten uw vader bij de moskee aan zijn belofte en dreigden ze ermee voor problemen te zorgen indien uw vader u niet naar de taliban stuurde. De volgende dag reisde u met een smokkelaar naar een ander dorp en van daar naar het buitenland. Na uw vertrek kwamen de taliban naar uw huis op zoek naar u. Ze sloegen en vernederden uw vader die hierdoor verslaafd raakte aan drugs en sedertdien gedurende lange perioden de regio verlaat.

U verliet op dertienjarige leeftijd Afghanistan en reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië en Duitsland naar Frankrijk om via Calais te trachten Engeland te bereiken. Na een verblijf van achttien maanden in Calais reisde u naar België waar u op 5 mei 2019 aankwam en een dag later internationale bescherming verzocht.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan problemen te kennen met de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u uw originele taskara neer; alsook een taskara van uw vader; een taskara van uw grootvader; een foto van uw twee broers en uw zus in uw dorp; twee foto's van het lichaam van uw broer H.; een videofragment van de begrafenisceremonie van uw broer H. en een omslag waarin documenten naar België werden gestuurd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u niet het vluchtelingenstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Uw verklaringen omtrent de activiteiten van uw broer H. bij de taliban, omtrent de rekruteringspoging door de taliban en hun bezoek aan uw huis na uw vertrek kunnen niet overtuigen omwille van de vele vaagheden en onwaarschijnlijkheden.

Vooreerst moeten er enkele ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen over uw broer H.. U stelde dat H. ongeveer 20 of 21 jaar oud was op het moment van zijn overlijden. Aangezien u dit overlijden situeerde ongeveer een maand of twee maanden nadat u uw taskara ging halen (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 30/10/2020, p. 12) – ongeveer de vierde maand van 1396 dus – en uw vader in 1388 25 jaar oud was volgens zijn taskara, zou uw vader bij de verwekking van uw broer ongeveer 11 à 12 jaar oud zijn geweest. Het CGVS acht dit reeds bijzonder weinig plausibel. U legde bovendien een originele taskara van uzelf neer, een kopie van de taskara van uw vader en zelfs een

van uw grootvader, maar wist geen enkel identiteitsdocument te bemachtigen van H., nochtans de spilfiguur in uw relaas. U heeft nog steeds contact met uw familie in Afghanistan vanuit België (CGVS, p. 4) waardoor u zeker in staat zou moeten zijn om documenten te bekomen over uw broer H.. H. ging voorts nooit naar school maar u had geen idee over de oorzaak hiervan (CGVS, p. 10). Gezien uw eigen schoolgang en enthousiasme daarover (CGVS, p. 5, 6) en het feit dat het hier uw eigen broer betreft die samen bij u woonde, mag verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van de beweegredenen hiervoor. Deze vaststellingen doen dan ook reeds sterk twifelen aan uw verklaringen over uw broer H.. Verder was u bijzonder vaag over de activiteiten van uw broer bij de taliban. U wist enkel te vertellen dat uw broer deelnam aan gevechten (CGVS, p. 15), dat u denkt dat hij onder commandant D. werkte (CGVS, p. 14) en dat hij ergens in de buurt van de regio Korgal omkwam (CGVS, p. 14). U weet deze oppervlakkige kennis aan het feit dat uw broer stiekem bij de taliban ging (CGVS, p. 15). Niet alleen is het maar weinig waarschijnlijk dat uw broer er maandenlang in zou slagen om zijn talibanactiviteiten verborgen te houden voor het gezin bij wie hij inwoont, dit neemt niet weg dat u of uw familieleden na zijn overlijden meer informatie hadden kunnen verzamelen over de daadwerkelijke activiteiten van uw broer gedurende zijn tijd bij de taliban. Er wordt niet verwacht dat u op de hoogte zou zijn van specifieke operaties of de gehele structuur van de groep waarvoor uw broer werkzaam was, maar enige basisinformatie mag wel verwacht worden, ondanks uw jeugdige leeftijd bij vertrek uit Afghanistan. Zeker daar u zich op deze activiteiten beriep om internationale bescherming te verzoeken en u contact onderhoudt met uw familie vanuit België (CGVS, p. 4). U slaagde er echter niet in om ook maar één andere persoon op te noemen met wie uw broer samenwerkte voor commandant D. (CGVS, p. 14) en gevraagd naar de identiteit van de talibanstrijder die jullie opbelde met de boodschap dat uw broer overleden was, moest u wederom het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 15). Ook de manier waarop jullie te weten kwamen dat uw broer voor de taliban werkte – jullie hoorden het van enkele dorpingen maar hadden geen idee hoe zij dit wisten (CGVS, p. 13) – is bijzonder vaag. Dit alles is des te frappanter daar commandant D. vervolgens met vijftien of zestien van zijn strijders naar uw huis kwam om u te rekruteren (CGVS, p. 15), een uitgelezen kans voor uw familieleden om meer te weten te komen over de activiteiten en het overlijden van uw broer.

Ook uw verklaringen over de begrafenisceremonie van uw broer konden geenszins overtuigen. U legde een videofragment neer van de ceremonie maar stelde dat noch u, noch eender welk familielid van u zichtbaar is (CGVS, p. 11), dit terwijl veel andere personen in beeld komen. De reden hiervoor was volgens u dat u en uw vader nog zaken moesten regelen voor uw reis en dat uw vader af en toe zaken moest regelen voor de begrafenis (CGVS, p. 11). Gezien de vaststelling dat uw vader pas een smokkelaar contacteerde de avond voor uw vertrek (CGVS, p. 16) en u zonder enige documenten uw reis aanvatte, kan deze verklaring voor uw afwezigheid op de ceremonie niet overtuigen. Bovendien verklaart dit op geen enkele manier dat u slechts één persoon, niet eens een mededorping, beweert te herkennen op het videofragment van de begrafenisceremonie van uw broer (CGVS, p. 18). Uit niets blijkt dan ook enige band tussen u en de persoon die begraven wordt op dit videofragment. Wat betreft de foto's en het videofragment van uw broer moet bovendien opgemerkt worden dat onmogelijk nagegaan kan worden op welk tijdstip, op welke locatie en in welke omstandigheden deze gemaakt werden, noch op welk tijdstip, op welke locatie en in welke omstandigheden deze persoon al dan niet overleed, waardoor de bewijswaarde ervan bijzonder relatief is.

Uit voorgaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u niet aannemelijk maakte dat u een broer had die bij de taliban ging, dat hij het leven liet bij gevechten met de overheid en dat uw familie hierdoor enige problemen ondervond.

Noodzakelijkerwijs volgt hieruit dat er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de rekruteringspoging door de taliban die volgens u een direct gevolg was van het overlijden van uw broer (CGVS, p. 15), noch aan het bezoek van de taliban aan uw huis na uw vertrek. Uw verklaringen omtrent de rekruteringspoging op zich waren niet geloofwaardig omwille van hun vaagheid en onwaarschijnlijkheid: u wist niet of de taliban toen zij uw huis bezochten om u te rekruteren ook iets zeiden over uw broer, zijn activiteiten, zijn overlijden of eender wat (CGVS, p. 15), de taliban vertelden niet wat u zou moeten doen voor hen (CGVS, p. 15), u wist niet of de taliban uw familie iets beloofden in ruil voor uw samenwerking met hen (CGVS, p. 16) en u ontweek de vraag naar hoe u verder zou afspreken met de taliban (CGVS, p. 15). De vreemde reactie van uw vader op de rekruteringspoging van de taliban ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen ook verder. Uw vader zocht pas een smokkelaar voor u vijf of zes dagen na de rekruteringspoging van de taliban bij uw thuis (CGVS, p. 16) en in tussentijd ondernam hij niets om de situatie te verhelpen (CGVS, p. 16).

Ook uw verklaringen over de gebeurtenissen na uw vertrek waren an sich te vaag om enig geloof aan te kunnen hechten. U wist niet wanneer de taliban na uw vertrek naar uw huis kwamen op zoek naar u (CGVS, p. 13), noch of het bij dit ene bezoek van de taliban bleef (CGVS, p. 13). Nochtans zou uw vader hierbij in elkaar geslagen zijn en omwille van dit eerverlies verslaafd zijn geworden aan drugs

(CGVS, p. 10). Dat u zich over deze cruciale gebeurtenis op geen enkel moment verder informeerde bij uw familie (CGVS, p. 13) is dan ook niet ernstig.

Tot slot kan er ten overvloede nog op gewezen worden dat uw verklaringen op enkele punten niet coherent zijn met de plaatselijke veiligheidscontext die u beschreef. U beweerde dat de taliban de controle hadden in uw dorp, dat ze konden doen wat ze wilden met mensen en er geen overheid aanwezig was (CGVS, p. 14). U stelde voorts dat de taliban iedereen onthoofdden die tegen hen was (CGVS, p. 14). Toch slaagde u er niet in om ook maar één voorbeeld te geven van een persoon bij wie dit gebeurde (CGVS, p. 14). Nog frappanter was uw bewering dat uw vader nooit iets vertelde over de taliban (CGVS, p. 14). Binnen de door u beschreven veiligheidscontext acht het CGVS het zeer weinig plausibel dat uw vader dit onderwerp geheel onbesproken liet ook al was u toen nog jong.

Aldus maakt u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de

veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-54 en 178-184, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan en is omwille van haar ligging van strategisch belang. Het zuidelijke district Tagab, is verbonden met de Uzbinvallei in het district Surobi in de provincie Kabul en verder met het district Bad Pakh in de provincie Laghman, door middel van relatief gemakkelijk te berijden bergpassen. Deze drie districten vormen samen een belangrijke grensovergang en een toevluchtsoord voor opstandelingen die vanuit het grensgebied met Pakistan dieper Afghanistan willen intrekken.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kapisa ruw geschat 488.000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 124 burgerslachtoffers vielen, een daling van 11% in vergelijking met 2018. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 102 en 150 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 265 veiligheidsincidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kapisa in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt dat zowel de taliban als ISKP aanwezig zijn in de afgelegen districten Nejrab, Tagab en Alasay. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld hoofdzakelijk geconcentreerd is in twee districten, met name Tagab en Nejrab, alwaar 3/4 van de incidenten plaatsvinden. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Kapisa plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Het betreft onder meer aanvallen van de taliban op militaire controleposten, konvooien of voertuigen, evenals doelgerichte aanvallen of hinderlagen waarbij leden van het leger, de politie en het NDS geïdoleerd werden. Tegelijkertijd hebben de Afghaanse veiligheidsdiensten diverse militaire operaties uitgevoerd tegen de aanwezige AGE's en werden verschillende prominente talibs gedood of gearresteerd. Iets minder dan een vijfde van de veiligheidsincidenten betroffen 'explosions/remote violence'. Deze omvatten incidenten waarbij de AGE's berrbommen of IED's of magnetische bommen gebruikten om de veiligheidstroepen te treffen, alsook luchtaanvallen, meestal uitgevoerd door Afghaanse strijdkrachten. Tot slot blijkt dat intern ontheemden in de provincie hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie zoeken.

De provincie Kapisa werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Kapisa is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de provincie Kapisa willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in het district Tagab sinds de publicatie van de EASO Guidance Note zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kapisa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kapisa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Tagab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Wat betreft de neergelegde taskara's en omslag moet opgemerkt worden dat uw identiteit an sich niet ter discussie staat in deze beslissing. De foto's en het videofragment van H. werden hierboven reeds aangehaald. De foto van uw andere broers en zus in uw dorp beïnvloedt bovenstaande vaststellingen niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van de

artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”* en van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)”*.

2.2. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij vooreerst dat het in de Afghaanse context courant is dat kinderen, en dan vooral de oudere kinderen, afkomstig uit kleine dorpjes zoals dat van haar, niet naar school gaan omdat zij hun ouders moeten helpen bij het werk. Zij stelt dat dit in haar gezin ook het geval was en dat haar broer H. haar vader als sinds jonge leeftijd hielp in de landbouw en daardoor niet naar school ging. Zij wijst erop dat zij zelf een tijdje naar de koranschool ging en hiervoor een taskara nodig had. Aangezien haar broer H. nooit naar school ging, had hij geen taskara nodig, aldus de verzoekende partij. Zij wijst er ten overvloede op dat men na de dood van haar broer H. geen taskara meer voor hem kon aanvragen bij de bevoegde administratie hetgeen verklaart waarom zij er niet in slaagde een identiteitsdocument van haar broer neer te leggen. Wat betreft de leeftijd van haar broer H. merkt de verzoekende partij op dat zij zelf haar eigen leeftijd niet kent en bijgevolg niet met zekerheid de leeftijd van haar broer kon zeggen. Zij stelt dat zij verklaarde dat haar broer ongeveer 20 jaar oud was om aan te tonen dat hij ouder was dan haar dochter dat zij uitdrukkelijk stelde dat het mogelijk was dat haar broer zelfs jonger was. Zij is van mening dat haar broer zo'n 3 jaar ouder moest zijn geweest dan zijzelf, doch zij is hier geenszins zeker van. Zij betoogt dat haar vader reeds op 16-jarige leeftijd huwde en acht het bijgevolg aannemelijk dat hij nog zeer jong was toen haar broer werd verwekt. Zij voert aan dat haar broer ongeveer 16 jaar oud moet zijn geweest op het moment van zijn overlijden, *“wat overeenkomt met het leeftijdsverschil van 3 jaar tussen verzoekende partij en haar broer vermits verzoekende partij ongeveer 13 jaar oud was op het moment van het overlijden en wat eveneens overeenkomt met de leeftijd van de vader, die op het moment van het overlijden van de broer (in 1396) 33 jaar oud was en dus ongeveer 17 jaar oud moet zijn geweest toen de broer van verzoekende partij verwekt werd”*.

Verder volhardt de verzoekende partij in haar verklaringen betreffende de activiteiten van haar broer H. bij de taliban en stelt zij dat zij enkel weet dat hij deelnam aan gevechten onder leiding van commandant D. die uit de regio Korgal afkomstig was. Zij wijst erop dat zij ook verklaarde dat er buitenlandse leden onder D. opereerden. Zij herhaalt dat zij niet over meer kennis beschikt omdat haar broer zijn aansluiting bij de taliban verborgen hield voor het gezin en zij hier slechts achter kwamen toen zij vernamen dat hij was gestorven. Zij stelt dat H. nooit voor lange periodes weg van huis was waardoor het voor haar gezin niet opviel dat hij zich had aangesloten bij de taliban. Zij acht het niet verwonderlijk dat zij of haar familie op het moment dat talibanstrijders langskwamen hierover niet meer vragen hebben gesteld *“vermits het nieuws dat hun broer/zoon zich had aangesloten bij de taliban voor hen een schok was en zij op dat moment het droevige nieuws van het overlijden van H. te verwerken hadden”*. De verzoekende partij wijst er tevens op dat zij op dat moment slechts 13 jaar oud was en dat het persoonlijk onderhoud 4 jaar later plaatsvond waardoor men haar haar onwetendheid over bepaalde details niet kan verwijten. Zij stelt verder dat haar familieleden op het moment dat de talibanstrijders langskwamen bezig waren met het vermijden dat de taliban haar zouden meenemen om de plaats van H. in te nemen en hierdoor niet in de mogelijkheid verkeerden om vragen te stellen.

Wat betreft de begrafenisceremonie van haar broer H. betoogt de verzoekende partij dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud bevestigend heeft geantwoord op de vraag of zij hierbij aanwezig was en dat het een misverstand betreft waar de verwerende partij beweert dat zij niet op de begrafenisceremonie aanwezig was. Zij merkt verder op dat het voorgelegde videofragment werd gemaakt door iemand die niet tot de familie behoorde waardoor er geen familieleden werden gefilmd. Zij wijst er tevens op dat zij nooit verklaarde dat zij en haar vader tijdens de begrafenisceremonie nog zaken moesten regelen voor haar reis. Zij stelt dat zij wel degelijk aanwezig was op de begrafenisceremonie. Zij wijst erop dat er enorm veel personen aanwezig waren op de ceremonie en dat zij sommigen slechts van gezicht kende maar niet bij naam, hetgeen haar omwille van haar jonge leeftijd niet kan worden verweten, aldus de verzoekende partij.

Inzake de rekruteringspogingen door de taliban betoogt de verzoekende partij dat zij volhardt in haar verklaringen en dat zij meent dat zij wel afdoende informatie heeft gegeven, minstens dat zij heeft verklaard wat zij weet. Zij stelt dat er van haar werd verwacht dat zij de plaats van haar broer H. zou

innemen. Zij wijst tevens op haar jonge leeftijd en de tijdsperiode tussen de feiten en het persoonlijk onderhoud. Zij meent dat haar het voordeel van de twijfel had moeten worden toegekend. Verder voert de verzoekende partij aan dat het een vergissing betreft dat haar vader slechts na 5 à 6 dagen op zoek ging naar een smokkelaar. Zij stelt dat haar vader wel meteen op zoek ging naar een smokkelaar, dat het vinden van een smokkelaar echter een aantal dagen in beslag neemt en dat zij op de vraag of het lang duurde alvorens haar vader haar reis had geregeld, antwoordde dat het moeilijk was. Zij stelt tevens dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat er problemen waren met de vertaling van bepaalde zaken. Zij wijst erop dat tot tweemaal toe werd gesteld dat haar broer werd gemarteld terwijl dit moest worden vertaald als dat haar broer een martelaar was.

Verder verwijst de verzoekende partij naar het principe van het voordeel van de twijfel. Zij verwijst naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen en van de Raad alsook naar de proceduregids van UNHCR.

Vervolgens vraagt de verzoekende partij in hoofdorde de erkenning als vluchteling. In haar verzoekschrift stelt zij: *“Overwegende dat krachtens artikel 1A van het Verdrag van Genève inzake vluchtelingen elke persoon die een gegronde vrees voor vervolging heeft als gevolg van, onder meer, zijn (toegerekende) politieke opvattingen en zijn sociale groep, erkend dient te worden als vluchteling ; Dat verzoekende partij op duidelijke wijze haar vrees voor vervolging door de Taliban vanwege het feit dat haar broer een talibanstrijder was die om het leven kwam bij gevechten en zij diens plaats moest innemen, geïdentificeerd heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS; In het licht van bovenstaande elementen, met name het verhoogd risicoprofiel van verzoekende partij, kan gesteld worden dat het CGVS de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de beslissing dus het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 schendt. In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CGVS ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen). De motivatie van de bestreden beslissing is onvoldoende en de CGVS schendt dus ook artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.”*

Hierna meent de verzoekende partij dat zij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij geeft eerst een theoretische uiteenzetting met betrekking tot artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens, waarna zij in haar verzoekschrift stelt als volgt:

“a) De verzoeker moet aantonen dat zijn fysieke integriteit ernstig in gevaar zou worden gebracht in geval van terugkeer.

b) De verzoeker moet bewijzen dat hij deel uitmaakt van een kwetsbare groep die op systematische wijze het voorwerp uitmaakt van praktijken die in strijd zijn met de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

De verzoekende partij moet aantonen dat, in uitzonderlijke situaties van willekeurig geweld in het land herkomst, haar loutere aanwezigheid op het grondgebied van haar land van herkomst een reëel gevaar vormt voor haar leven of fysieke integriteit.”

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. Zij stelt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan onstabiel blijft en dat burgers het slachtoffer blijven van de oorlog. Zij citeert uit de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* d.d. 30 augustus 2018. Zij stelt dat een voortdurende verslechtering van de veiligheidssituatie en een intensivering van het gewapend conflict in Afghanistan werden waargenomen in de jaren na de terugtrekking van het internationale leger in 2014. Zij betoogt dat de Taliban hun aanval voortzetten om meer controle over meerdere districten te krijgen terwijl Daesh steeds meer haar vermogen toont om haar geografische bereik te vergroten, hetgeen de veiligheidssituatie destabiliseert. Volgens haar heeft het conflict een invloed op alle regio's van het land. Zij citeert uit het jaarlijks rapport van UNAMA gepubliceerd in februari 2020, waarin wordt gesteld dat er weliswaar een daling van het aantal burgerslachtoffers werd vastgesteld ten opzichte van 2018, doch dat dit voornamelijk te maken heeft met de daling van het aantal slachtoffers dat door Daesh wordt gemaakt en dat hiertegenover een stijging staat van het aantal slachtoffers door toedoen van de Taliban. Onder citaat uit een rapport van UNAMA inzake burgerslachtoffers in de eerste helft van 2020 betoogt de verzoekende partij dat er in de periode van 1 januari tot en met 30 juni 2020 volgens UNAMA sprake

was van een daling van het aantal burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in het jaar ervoor, doch dat deze daling veelal te danken is aan het feit dat er minder burgerslachtoffers vielen door toedoen van de internationale strijdkrachten en Daesh, terwijl UNAMA haar bezorgdheid uit met betrekking tot het aantal burgerslachtoffers door toedoen van de Taliban. De verzoekende partij acht deze informatie relevant *“gezien verzoekende partij duidelijk een vrees tegenover de Taliban heeft geuit en zij afkomstig is uit een regio alwaar de Taliban zéér actief is”*.

Hierna gaat de verzoekende partij in op de veiligheidssituatie in het district Tagab van de provincie Kapisa. Zij meent dat haar terugkeer naar haar regio van herkomst haar zou blootstellen aan behandelingen die verboden zijn door artikel 3 van het EVRM. Zij wijst erop dat haar herkomst uit het district Tagab van de provincie Kapisa door de verwerende partij niet in twijfel wordt getrokken. Zij citeert uit de bestreden beslissing met betrekking tot de beoordeling van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst. Zij stelt dat verschillende internationale bronnen aantonen dat er sprake is van een uiterst precare veiligheidssituatie in Afghanistan en meer bepaald van een hoge graad van willekeurig geweld in de provincie Kapisa. Zij citeert uit het rapport *“Afghanistan. Security situation. Country of Origin Information Report”* van EASO d.d. september 2020 waarin wordt gesteld dat het district Tagab wordt bestempeld als één van de meest onveilige gebieden in de provincie Kapisa. Zij verwijst tevens naar het derde driemaandelijkse rapport van UNAMA van oktober 2020, waaruit blijkt dat er in de periode van 1 januari tot 30 september 2020 in de provincie Kapisa meer burgerslachtoffers vielen dan in dezelfde periode van 2019 en dat Kapisa daarmee één van de negen provincies vormt waar een toename van het aantal burgerslachtoffers werd vastgesteld. De verzoekende partij verwijst naar een aantal internetartikelen met betrekking tot veiligheidsincidenten in de provincie Kapisa in de periode van 21 september 2020 tot 17 januari 2021:

“• Aanslag op 21.09.20207

Naast het feit dat er 9 personen om het leven kwamen bij deze aanslag wordt er in het artikel gesteld dat Kapisa één van de onveilige provincies is in het noorden van Afghanistan en dat de Taliban er sterk actief zijn.

• Aanslagen op 29.10.2020, 05.11.2020 en 16.11.20208

De New York Times maakt in haar rapport van november 2020 over slachtoffers in Afghanistan gewag van 3 incidenten in de Kapisa provincie.

• Aanslag op 24.12.20209

Een vrouwenrechtenactiviste en haar broer werden op klaarlichte dag neergeschoten. Deze aanslag kadert in een reeks van aanslagen op publieke figuren die doorheen heel Afghanistan plaatsvonden.

Er wordt gewag gemaakt van de veiligheidssituatie in Afghanistan die met de dag verslechterd.

• Aanslagen op 03.01.2021, 05.01.2021 en 17.01.202110

De New York Times maakt in haar rapport van januari 2021 over slachtoffers in Afghanistan gewag van 3 incidenten in de Kapisa provincie, waarbij onder andere burgerslachtoffers te betreuren vielen.”

Met betrekking tot haar persoonlijke omstandigheden wijst de verzoekende partij erop dat zij op haar dertiende uit Afghanistan is vertrokken en dat zij heden nog steeds minderjarig is. Zij citeert uit een arrest van de Raad en stelt dat het feit dat zij Afghanistan verliet als niet-begeleide minderjarige een persoonlijke omstandigheid uitmaakt die de kans vergroot dat zij het slachtoffer wordt van het willekeurig geweld in haar regio van herkomst. Zij citeert tevens uit voornoemd rapport *“Afghanistan. Security situation. Country of Origin Information Report”* van EASO van september 2020 en betoogt dat zij wel degelijk een verhoogde vatbaarheid vertoont om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld nu uit objectieve informatie blijkt dat in 2019 één op drie burgerslachtoffers minderjarig was. Zij verwijst bovendien naar een beslissing van het CGVS waarin aan een persoon met dezelfde leeftijd en afkomstig uit hetzelfde district op 26 oktober 2020 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Zij stelt dat de veiligheidssituatie in het district Tagab tussen het nemen van deze beslissing d.d. 26 oktober 2020 en van de bestreden beslissing d.d. 24 december 2020 niet is verbeterd en dat het voor haar volkomen onduidelijk is waarop de verwerende partij zich baseert om in twee gelijkaardige zaken twee compleet verschillende beslissingen te nemen. De verzoekende partij meent dat zij bij een eventuele terugkeer naar de provincie Kapisa zou worden blootgesteld aan willekeurig geweld waardoor haar loutere aanwezigheid aldaar een reëel gevaar vormt voor haar leven of haar fysieke integriteit. Zij stelt dat hiermee voldoende is aangetoond dat (minderjarige) burgers in het district Tagab van de provincie Kapisa een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dat haar bijgevolg de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt de verzoekende partij de vernietiging van de bestreden beslissing. In haar verzoekschrift stelt zij daaromtrent als volgt: *“Het CGVS heeft het relaas van verzoekende partij duidelijk onvoldoende geanalyseerd : de tegenpartij heeft al te gemakkelijk besloten om tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zonder op afdoende*

wijze rekening te houden met de algemene en persoonlijke situatie waarin verzoekende partij verkeerde in het kader van de voorgelegde documenten en verklaringen.

In het licht van bovenstaande elementen, schendt de CGVS dus ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

In dergelijke omstandigheden moet verzoekende partij opnieuw verhoord worden door de verwerende partij.

Bij deze past het om de bestreden beslissing te vernietigen, zodat de CGVS tot aanvullende onderzoeksmaatregelen kan overgaan."

2.3. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift een beslissing d.d. 26 oktober 2020 van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarin aan een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend (stuk 2).

3. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

4. De aanvullende nota

4.1. De verwerende partij brengt een aanvullende nota bij waarin zij de algemene veiligheidssituatie in de provincie Kapisa bespreekt en waarin weblinks zijn opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018,
- het rapport "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note" van EASO van december 2020, en
- het rapport "Afghanistan. Security situation. Country of Origin Information Report" van EASO van september 2020.

4.2. Met een aanvullende nota brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: de taskara van haar vader met vertaling en een brief van het dorpshoofd met vertaling.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partij voert aan dat zij door de Taliban wordt bedreigd teneinde de plaats van haar broer H. in te nemen, die zonder medeweten van de Taliban had vermoord en om het leven is gekomen. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

7.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten voor: haar originele taskara, de taskara's van haar vader en grootvader, een foto van haar broers en zus in haar dorp, twee foto's van het lichaam van haar broer, een videofragment van de begrafenisceremonie van haar broer en een envelop (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Bij haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij een beslissing van het CGVS van 26 oktober 2020 inzake een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming aan wie de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend (stuk 2). Bij haar aanvullende nota van 1 april 2020 voegt de verzoekende partij een taskara van haar vader en een brief van het dorpsbestuur.

De Raad wijst er vooreerst op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relatieveert. Tevens merkt de Raad op dat, in de mate de verzoekende partij slechts kopieën voorlegt, deze wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerlei knip- en plakwerk bewijswaarde ontberen. De taskara van de verzoekende partij en van haar grootvader tonen hooguit hun identiteit aan, een element dat heden niet wordt betwist.

Wat betreft de taskara van haar vader merkt de Raad op dat de taskara die zij aan het CGVS voorlegde (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) niet overeenstemt met de taskara die zij bij haar aanvullende nota voegt. Blijkens de vertaling van de taskara tijdens het persoonlijk onderhoud zou haar vader in 1388 25 jaar oud zijn geweest (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), wat maakt dat hij in 1363 werd geboren, terwijl uit de vertaling van de taskara bij de aanvullende nota blijkt dat haar vader in 1354 2 jaar oud was. Verder stemt het identiteitsnummer op de taskara voorgelegd aan het CGVS (31660854) niet overeen met het identiteitsnummer op de taskara bij de aanvullende nota (9047289). De verzoekende partij verklaarde dat haar vader S.P. heet (administratief dossier, stuk 7, "verklaring DVZ", verklaring 15A), terwijl de taskara bij de aanvullende nota vermeldt dat haar vader M.H. heet. De taskara voorgelegd aan het CGVS vermeldt 16/11/1397 als afgiftedatum (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), terwijl de taskara toegevoegd aan de aanvullende nota 11/01/1392 als afgiftedatum vermeldt. Gelet op deze discrepanties tussen beide taskara's kan aan deze documenten geen bewijswaarde worden toegekend en ontstaat het vermoeden dat één van deze taskara's niet op de vader van de verzoekende partij betrekking heeft. Aldus zijn deze taskara's allerminst van aard de aangehaalde vervolgingsfeiten *in concreto* aannemelijk te maken.

Wat betreft de foto's van haar broers en zus en van het lichaam van haar broer, dient erop gewezen dat dergelijke privéfoto's wegens de mogelijke inscenering van wat wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden bewijswaarde ontberen. De foto van haar broers en zus vertoont op zich geen verband met de voorgehouden vervolgingsfeiten. Uit de foto van het lichaam van haar broer kan niet worden afgeleid dat de afgebeelde persoon daadwerkelijk is overleden, dat deze persoon daadwerkelijk de broer van de verzoekende partij is en evenmin onder welke omstandigheden deze persoon om het leven zou zijn gekomen. Op zich volstaat deze foto dan ook niet teneinde de voorgehouden vervolgingsfeiten *in concreto* aannemelijk te maken.

Wat betreft het videofragment van een begrafenisceremonie, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij verklaarde dat noch zij, noch haar familieleden in dit videofragment te zien zijn (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11) zodat dit fragment bezwaarlijk de door de verzoekende partij voorgehouden omstandigheden omtrent de getoonde begrafenisceremonie kan aantonen. Dat het videofragment werd gemaakt door iemand die niet tot de familie van de verzoekende partij behoort, zoals zij in haar verzoekschrift stelt, doet hieraan geen afbreuk. Dit klemt des te meer daar de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij wel op de begrafenis zelf aanwezig was, maar niet ervoor en dit "omdat van het moment dat mijn stierf, mijn vader en ik om naar hier te gaan moesten alles regelen, daarmee dat we er niet bij zijn" (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11), terwijl zij in haar verzoekschrift stelt dat zij nooit heeft verklaard dat zij en haar vader nog zaken moesten regelen voor haar reis tijdens de begrafenisceremonie. Dergelijke tegenstrijdige

verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas en aan de bewijswaarde van het videofragment. Dit klemt des te meer daar de verzoekende partij slechts één persoon kon benoemen die in het videofragment voorkomt (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Hoewel, mede gelet op haar jonge leeftijd, kan worden aangenomen dat de verzoekende partij niet iedere aanwezige op de begrafenisceremonie kent, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij in staat is om meer dan één persoon bij naam te noemen, *quod non*.

Wat betreft voorts de brief van het dorps hoofd toegevoegd aan de aanvullende nota, stelt de Raad vast dat hierin louter de herkomst van de verzoekende partij uit het dorp Miakhel wordt bevestigd, een element dat heden niet wordt betwist, en dat verder slechts in vage, algemene bewoordingen wordt gesteld dat de verzoekende partij door de taliban wordt bedreigd. Als zodanig volstaat deze brief op zich niet teneinde de voorgehouden vervolgingsfeiten *in concreto* aan te tonen.

De aan het verzoekschrift toegevoegde beslissing van het CGVS d.d. 26 oktober 2020 inzake een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming aan wie de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend (stuk 2), heeft geen betrekking op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij. De Raad wijst erop dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld. Dat een andere verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, betekent dan ook niet dat de door de verzoekende partij voorgehouden vervolgingsfeiten dienen te worden aangenomen. De envelop toont enkel aan dat de verzoekende partij post heeft ontvangen uit Afghanistan. De informatie waarnaar de verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoonlijke, individuele situatie. Aldus volstaat deze informatie niet teneinde de voorgehouden vervolgingsfeiten *in concreto* aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

7.3. De verzoekende partij verklaart dat haar broer H. zich zonder medeweten van zijn familie aansloot bij de taliban en dat zij na diens overlijden door de taliban werd bedreigd teneinde de plaats van haar broer bij de taliban in te nemen. De verklaringen van de verzoekende partij over haar broer H. zijn echter op verschillende punten niet aannemelijk. In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal daaromtrent terecht als volgt:

“Vooreerst moeten er enkele ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen over uw broer H.. U stelde dat H. ongeveer 20 of 21 jaar oud was op het moment van zijn overlijden. Aangezien u dit overlijden situeerde ongeveer een maand of twee maanden nadat u uw taskara ging halen (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 30/10/2020, p. 12) – ongeveer de vierde maand van 1396 dus – en uw vader in 1388 25 jaar oud was volgens zijn taskara, zou uw vader bij de verwekking van uw broer ongeveer 11 à 12 jaar oud zijn geweest. Het CGVS acht dit reeds bijzonder weinig plausibel. U legde bovendien een originele taskara van uzelf neer, een kopie van de taskara van uw vader en zelfs een van uw grootvader, maar wist geen enkel identiteitsdocument te bemachtigen van H., nochtans de spilfiguur in uw relaas. U heeft nog steeds contact met uw familie in Afghanistan vanuit België (CGVS, p. 4) waardoor u zeker in staat zou moeten zijn om documenten te bekomen over uw broer H.. H. ging voorts nooit naar school maar u had geen idee over de oorzaak hiervan (CGVS, p. 10). Gezien uw eigen schoolgang en enthousiasme daarover (CGVS, p. 5, 6) en het feit dat het hier uw eigen broer betreft die samen bij u woonde, mag verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van de beweegredenen hiervoor. Deze vaststellingen doen dan ook reeds sterk twijfelen aan uw verklaringen over uw broer H..”

De uiteenzetting dienaangaande in onderhavig verzoekschrift kan niet overtuigen. Zo stelt de verzoekende partij dat haar broer niet naar school ging omdat hij van jongs af aan zijn vader diende te helpen bij diens landbouwactiviteiten. Dit betreft echter louter het *post factum* opwerpen van een blote bewering. Tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde de verzoekende partij immers geen idee te hebben van de reden waarom haar broer H. nooit naar school ging (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Dat haar broer nooit een taskara heeft gehad omdat hij nooit naar school ging, zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt, doet geen afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij documenten tracht voor te leggen die de identiteit van haar broer, haar verwantschap met haar broer en/of diens overlijden kunnen staven, *quod non*. Dat de verzoekende partij geen enkel document met betrekking tot haar broer H. voorlegt, terwijl zij wel documenten van haarzelf, haar vader en haar grootvader voorlegt, vormt dan ook wel degelijk een negatieve indicatie voor de

geloofwaardigheid van haar verklaringen betreffende haar broer. Tevens wijzigt de verzoekende partij in haar verzoekschrift *post factum* haar beweringen betreffende de leeftijd van haar broer H. Waar zij tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij 20 à 21 jaar oud was of misschien jonger (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10), beweert zij in haar verzoekschrift dat hij drie jaar ouder is dan zijzelf. Dat de verzoekende partij haar verklaringen over de leeftijd van haar broer H. in haar verzoekschrift *post factum* aanpast nadat er in de bestreden beslissing op werd gewezen dat haar eerdere verklaringen niet plausibel zijn aangezien haar vader haar broer H. blijkens de gegevens op zijn taskara op elfjarige leeftijd zou hebben verwekt, teneinde haar verklaringen alsnog plausibel te doen overkomen, is een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid ervan. De Raad acht het bovendien evenmin aannemelijk dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift beweert dat zij noch haar eigen leeftijd noch de leeftijd van haar broer H. met zekerheid kan geven, terwijl zij wel met zekerheid stelt dat haar vader op 16-jarige leeftijd huwde. Indien haar broer op het moment van zijn overlijden slechts 16 jaar oud was, zoals zij voorhoudt in haar verzoekschrift, kan minstens worden verwacht dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud reeds kon aangeven of haar broer ten tijde van zijn overlijden al dan niet nog minderjarig was, *quod non* aangezien zij tijdens haar persoonlijk onderhoud beweerde dat hij toen 20 à 21 jaar oud was.

Verder hecht de Raad geen geloof aan de bewering van de verzoekende partij dat haar broer H. zonder medeweten van zijn familie de taliban zou hebben vervoegd en dat haar familie na diens overlijden niet in staat zou zijn geweest om informatie te verzamelen over zijn activiteiten bij de taliban. In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal hieromtrent terecht als volgt:

“Verder was u bijzonder vaag over de activiteiten van uw broer bij de taliban. U wist enkel te vertellen dat uw broer deelnam aan gevechten (CGVS, p. 15), dat u denkt dat hij onder commandant D. werkte (CGVS, p. 14) en dat hij ergens in de buurt van de regio Korgal omkwam (CGVS, p. 14). U weet deze oppervlakkige kennis aan het feit dat uw broer stiekem bij de taliban ging (CGVS, p. 15). Niet alleen is het maar weinig waarschijnlijk dat uw broer er maandenlang in zou slagen om zijn talibanactiviteiten verborgen te houden voor het gezin bij wie hij inwoont, dit neemt niet weg dat u of uw familieleden na zijn overlijden meer informatie hadden kunnen verzamelen over de daadwerkelijke activiteiten van uw broer gedurende zijn tijd bij de taliban. Er wordt niet verwacht dat u op de hoogte zou zijn van specifieke operaties of de gehele structuur van de groep waarvoor uw broer werkzaam was, maar enige basisinformatie mag wel verwacht worden, ondanks uw jeugdige leeftijd bij vertrek uit Afghanistan. Zeker daar u zich op deze activiteiten beriep om internationale bescherming te verzoeken en u contact onderhoudt met uw familie vanuit België (CGVS, p. 4). U slaagde er echter niet in om ook maar één andere persoon op te noemen met wie uw broer samenwerkte voor commandant D. (CGVS, p. 14) en gevraagd naar de identiteit van de talibanstrijder die jullie opbelde met de boodschap dat uw broer overleden was, moest u wederom het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 15). Ook de manier waarop jullie te weten kwamen dat uw broer voor de taliban werkte – jullie hoorden het van enkele dorpingen maar hadden geen idee hoe zij dit wisten (CGVS, p. 13) – is bijzonder vaag. Dit alles is des te frapperanter daar commandant D. vervolgens met vijftien of zestien van zijn strijders naar uw huis kwam om u te rekruteren (CGVS, p. 15), een uitgelezen kans voor uw familieleden om meer te weten te komen over de activiteiten en het overlijden van uw broer.”

Waar de verzoekende partij dienaangaande in haar verzoekschrift volhardt in haar eerdere verklaringen, slaagt zij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Gelet op de verregaande impact van de taliban op het dagelijks leven van de Afghaanse burgerbevolking, kan redelijkerwijze worden verwacht dat H. zijn lidmaatschap van de taliban niet voor zijn eigen familie verborgen zou trachten te/kunnen houden gedurende zes maanden à een jaar, temeer daar het dorp van de verzoekende partij toen onder controle van de taliban zou zijn geweest (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13 en 14). Dat haar broer nooit voor lange periodes weg was van huis, zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift benadrukt, vormt hiervoor geen afdoende verschoning. De verzoekende partij stelt immers tevens dat haar broer nooit naar school ging omdat hij van jongs af aan zijn vader moest helpen met de landbouwactiviteiten, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat diens afwezigheid ook gedurende een korte(re) periode zou zijn opgefallen. De verklaringen van de verzoekende partij over de activiteiten van haar broer bij de taliban zijn bovendien dermate vaag en fragmentarisch dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De verzoekende partij verklaarde dat zij en haar familie van het lidmaatschap van haar broer H. bij de taliban op de hoogte kwamen via dorpingen maar zij kan niet aangeven op welke wijze deze dorpingen hiervan op de hoogte zouden zijn gekomen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Nergens uit blijkt dat de familie van de verzoekende partij hierover geen informatie zouden hebben kunnen verzamelen en evenmin dat de verzoekende partij in de onmogelijkheid was om haar familie hierover te bevragen. Haar jeugdige leeftijd ten tijde van de

voorgehouden feiten en het tijdsverloop tussen deze feiten en het persoonlijk onderhoud vormen dan ook geen afdoende verschoning voor haar gebrekkige kennis over het talibanverleden van haar broer. De verzoekende partij heeft nog steeds contact met haar familie (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Dat de familie van de verzoekende partij dermate gechoqueerd was door het overlijden van haar broer en/of dermate zouden bezig zijn te vermijden dat de taliban de verzoekende partij zouden meenemen dat zij niet in staat zouden zijn geweest om te informeren naar (de omstandigheden van) zijn lidmaatschap bij de taliban, zoals de verzoekende partij voorhoudt in haar verzoekschrift, is een loutere bewering waarvan zij nooit eerder melding maakte. Aangezien haar familie op dat moment zou hebben ontdekt dat haar broer zich bij de taliban had aangesloten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13), kan redelijkerwijze worden verwacht dat haar familie zich omtrent dit lidmaatschap zou trachten te informeren wanneer zij hiertoe de kans hadden, temeer daar dit lidmaatschap zou hebben geleid tot het overlijden van de oudste zoon die zijn vader hielp bij de landbouwactiviteiten, die in het levensonderhoud van de familie voorzien (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Dat de verzoekende partij enkel kan aangeven dat haar broer H. onder commandant D. opereerde en in de regio Korgal omkwam, volstaat dan ook niet teneinde diens lidmaatschap bij de taliban en/of diens overlijden als talibanstrijder *in concreto* aannemelijk te maken.

Hoger werd reeds vastgesteld dat de verklaringen van de verzoekende partij inzake de begrafenisceremonie van haar broer evenmin geloofwaardig zijn (zie *supra*), hetgeen bijkomend de geloofwaardigheid van haar relaas ondermijnt.

Gezien het voorgaande, waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan het lidmaatschap van haar broer H. bij de taliban en diens overlijden als talibanstrijder, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de bewering van de verzoekende partij dat zij door de taliban werd bedreigd opdat zij de plaats van haar broer bij de taliban zou innemen, temeer daar haar verklaringen over de problemen na haar vertrek uit Afghanistan en over de veiligheidssituatie in haar dorp niet doorleefd en aannemelijk zijn. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dienaangaande terecht als volgt:

“Noodzakelijkerwijs volgt hieruit dat er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de rekruteringspoging door de taliban die volgens u een direct gevolg was van het overlijden van uw broer (CGVS, p. 15), noch aan het bezoek van de taliban aan uw huis na uw vertrek. Uw verklaringen omtrent de rekruteringspoging op zich waren niet geloofwaardig omwille van hun vaagheid en onwaarschijnlijkheid: u wist niet of de taliban toen zij uw huis bezochten om u te rekruteren ook iets zeiden over uw broer, zijn activiteiten, zijn overlijden of eender wat (CGVS, p. 15), de taliban vertelden niet wat u zou moeten doen voor hen (CGVS, p. 15), u wist niet of de taliban uw familie iets beloofden in ruil voor uw samenwerking met hen (CGVS, p. 16) en u ontweek de vraag naar hoe u verder zou afspreken met de taliban (CGVS, p. 15). De vreemde reactie van uw vader op de rekruteringspoging van de taliban ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen ook verder. Uw vader zocht pas een smokkelaar voor u vijf of zes dagen na de rekruteringspoging van de taliban bij uw thuis (CGVS, p. 16) en in tussentijd ondernam hij niets om de situatie te verhelpen (CGVS, p. 16).

Ook uw verklaringen over de gebeurtenissen na uw vertrek waren an sich te vaag om enig geloof aan te kunnen hechten. U wist niet wanneer de taliban na uw vertrek naar uw huis kwamen op zoek naar u (CGVS, p. 13), noch of het bij dit ene bezoek van de taliban bleef (CGVS, p. 13). Nochtans zou uw vader hierbij in elkaar geslagen zijn en omwille van dit eerverlies verslaafd zijn geworden aan drugs (CGVS, p. 10). Dat u zich over deze cruciale gebeurtenis op geen enkel moment verder informeerde bij uw familie (CGVS, p. 13) is dan ook niet ernstig.

Tot slot kan er ten overvloede nog op gewezen worden dat uw verklaringen op enkele punten niet coherent zijn met de plaatselijke veiligheidscontext die u beschreef. U beweerde dat de taliban de controle hadden in uw dorp, dat ze konden doen wat ze wilden met mensen en er geen overheid aanwezig was (CGVS, p. 14). U stelde voorts dat de taliban iedereen onthoofdden die tegen hen was (CGVS, p. 14). Toch slaagde u er niet in om ook maar één voorbeeld te geven van een persoon bij wie dit gebeurde (CGVS, p. 14). Nog frappanter was uw bewering dat uw vader nooit iets vertelde over de taliban (CGVS, p. 14). Binnen de door u beschreven veiligheidscontext acht het CGVS het zeer weinig plausibel dat uw vader dit onderwerp geheel onbesproken liet ook al was u toen nog jong.”

Waar de verzoekende partij dienaangaande in haar verzoekschrift volhardt in haar eerdere verklaringen, slaagt zij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. De jeugdige leeftijd van de verzoekende partij en het tijdsverloop tussen de voorgehouden feiten en het persoonlijk onderhoud vormen geen afdoende verschoning voor haar gebrekkige kennis. Redelijkerwijze kan immers worden verwacht dat de verzoekende partij zich terdege tracht te informeren over het verdere verloop van haar voorgehouden problemen sedert haar vertrek, temeer daar zij nog steeds

contact heeft met haar familie. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt dat er tijdens het persoonlijk onderhoud sprake was van vertaalproblemen, dient vastgesteld dat zij noch haar raadvrouw hiervan enige melding maakten tijdens het persoonlijk onderhoud. De blote bewering dat er in de notities van het persoonlijk onderhoud tweemaal sprake is van de marteling van haar broer terwijl dit zou moeten zijn dat haar broer een martelaar was, betekent op zich niet dat er verder tijdens het persoonlijk onderhoud sprake was van vertaalproblemen. Hiermee rekening houdend stelt de Raad vast dat de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd: “*Hoelang nadat de taliban bij je thuis waren gekomen heeft je vader het eerst een smokkelaar gezocht?*” (eigen onderlijning), waarop zij antwoordde: “*5-6 dagen later. Ik kan het mij niet goed herinneren.*” (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). De *post factum* uiteenzetting in het verzoekschrift dat zij bedoelde dat haar vader meteen op zoek ging naar een smokkelaar maar dat dit moeilijk was en dat pas 5 à 6 dagen later een smokkelaar werd gevonden, kan dan ook niet overtuigen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij niet geloofwaardig.

7.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt. Uit het door de verwerende partij bijgebrachte COI report van EASO van september 2020 (zie weblink opgenomen in de aanvullende nota van 2 april 2021) blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij afkomstig is uit het dorp Braka gelegen in het district Tagab van de provincie Kapisa, dient de situatie in het district Tagab gelegen in de provincie Kapisa onderzocht te worden.

In de aanvullende nota beoordeelt de verwerende partij de veiligheidssituatie aldaar op basis van het voormelde EASO COI report als volgt: “*De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan en is omwille van haar ligging van strategisch belang. Het zuidelijke district Tagab, is verbonden met de Uzbinvallei in het district Surobi in de provincie Kabul en verder met het district Bad Pakh in de provincie Laghman, door middel van relatief gemakkelijk te berijden bergpassen. Deze drie districten vormen samen een belangrijke grensovergang en een toevluchtsoord voor opstandelingen die vanuit het grensgebied met Pakistan dieper Afghanistan willen intrekken.*

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kapisa ruw geschat 488.000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 124 burgerslachtoffers vielen, een daling van 11% in vergelijking met 2018. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 102 en 150 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 265 veiligheidsincidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kapisa in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit dezelfde informatie blijkt dat zowel de taliban als ISKP aanwezig zijn in de afgelegen districten Nejrab, Tagab en Alasay. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld hoofdzakelijk geconcentreerd is in twee districten, met name Tagab en Nejrab, alwaar 3/4 van de incidenten plaatsvinden. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Kapisa plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Het betreft onder meer aanvallen van de taliban op militaire controleposten, konvoeien of voertuigen, evenals doelgerichte aanvallen of hinderlagen waarbij leden van het leger, de politie en het NDS gevisieerd werden. Tegelijkertijd hebben de Afghaanse veiligheidsdiensten diverse militaire operaties uitgevoerd tegen de aanwezige AGE's en werden verschillende prominente talibs gedood of gearresteerd. Iets minder dan een vijfde van de veiligheidsincidenten betroffen 'explosions/remote violence'. Deze omvatten incidenten waarbij de AGE's bembommen of IED's of magnetische bommen gebruikten om de veiligheidstroepen te treffen, alsook luchtaanvallen, meestal uitgevoerd door Afghaanse strijdkrachten. Tot slot blijkt dat intern ontheemden in de provincie hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie zoeken.”

De verwerende partij haalt verder nog aan dat “*De provincie Kapisa werd in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat*

men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Kapisa is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de provincie Kapisa willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.”

In het arrest van 10 juni 2021 met nummer C-901/19 geeft het Hof van Justitie aan dat: *“Wanneer een naar verhouding groot deel van het totale aantal burgers in de betrokken regio daadwerkelijk slachtoffer is van de door partijen bij het conflict gepleegde gewelddaden tegen het leven of de fysieke integriteit, kan immers redelijkerwijs worden geconcludeerd dat er in de toekomst nog meer burgerslachtoffers in de regio zouden kunnen vallen. Op basis van een dergelijke vaststelling kan dus worden aangetoond dat er sprake is van een ernstige bedreiging als bedoeld in artikel 15, onder c), van richtlijn 2011/95.*

33 Anderzijds kan diezelfde vaststelling niet het enige criterium zijn om te bepalen of er sprake is van een „ernstige individuele bedreiging” in de zin van artikel 15, onder c), van richtlijn 2011/95. In het bijzonder kan het ontbreken van een dergelijke vaststelling op zich niet volstaan om het risico van een dergelijke bedreiging in de zin van deze bepaling systematisch en onder alle omstandigheden uit te sluiten, en kan dit dus niet automatisch en zonder uitzondering leiden tot uitsluiting van de subsidiaire bescherming.”

Uit het EASO COI report van september 2020, dat een referentieperiode 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 beslaat, blijkt aldus dat de provincie Kapisa in zijn geheel laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Tevens kan worden vastgesteld dat het merendeel van de gewelddaden die in de provincie Kapisa plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard zijn en dat het geweld er voornamelijk de vorm aanneemt van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten, “targeted killings” en complexe aanvallen. Dit blijkt ook uit de internetartikelen die de verzoekende partij in haar verzoekschrift citeert. Deze informatie heeft betrekking op veiligheidsincidenten in de periode van 21 september 2020 tot 17 januari 2021 (p. 16). Zo wordt er melding gemaakt van een aanslag op 29 oktober 2020 waarbij een politieagent om het leven kwam, van een aanslag op 5 november 2020 waarbij een “pro-government militia member” gedood werd en van een aanslag op 16 november 2020 waarbij twee politieagenten om het leven kwamen. Verder verwijst de verzoekende partij naar een aanslag op 24 december 2020 waar een vrouwenrechtenactiviste gevisieerd werd en naar een aanval op 3 januari 2021 toen vijf burgers om het leven kwamen, doch deze aanslag viseerde het hoofd van de “Scholars Council”. De verzoekende partij verwijst ook naar een aanslag op 5 januari 2021 toen een politieagent gedood werd, maar hierbij kwam eveneens een burger om het leven.

Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard en de vorm van het gebruikte geweld er aldus voor dat het geweld zich ook kan uitstrekken tot burgers ongeacht hun specifieke situatie of specifieke omstandigheden, met name dat burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond kunnen worden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Dit wordt ook bevestigd door de informatie die de verzoekende partij in haar verzoekschrift citeert. Uit het EASO COI report van september 2020 blijkt verder dat intern ontheemden in de provincie hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie of in aangrenzende provincies zoeken. Uit dezelfde informatie blijkt ook nog dat de taliban en andere gewapende groeperingen actief zijn in de provincie.

In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij op het driemaandelijks rapport van UNAMA dat in oktober 2020 gepubliceerd werd. Uit dit rapport blijkt dat er van 1 januari tot 30 september 2020 in Kapisa meer burgerslachtoffers te betreuren vielen dan tijdens dezelfde periode van 2019. Kapisa vormt daardoor één van de negen provincies waar dergelijke toename van burgerslachtoffers werd vastgesteld.

Aan de hand van het geheel van de voorgaande indicatoren kan aldus worden geconcludeerd dat er in de provincie Kapisa sprake is van willekeurig geweld, zij het niet op grote schaal.

Evenwel uit het EASO COI report van september 2020 volgt ook dat de afgelegen districten Nejrab, Tagab en Alasay als de meest onveilige gebieden van de provincie Kapisa worden beschouwd (p. 179-184).

In dit rapport wordt vermeld dat het district Tagab op 2 juli 2020 door de Long War Journal (LWJ) als een betwist gebied gekwalificeerd werd. Vooraan in het EASO COI report van september 2020 wordt aangegeven dat een "betwist" district kan betekenen dat de regering de controle heeft over het centrum van het district, maar verder over weinig anders, en dat de taliban grote gebieden of alle gebieden buiten het centrum van het district controleert. LWJ brengt de controle van de taliban in Afghanistan in kaart in een regelmatig bijgewerkte kaart en op basis van informatie uit open bronnen. Verschillende mediabronnen hebben melding gemaakt van de aanwezigheid van de taliban in 2019 en 2020 in het district Tagab. Volgens het EASO COI report rukte medio juni 2020 de taliban naar verluidt op naar het centrum van het district Tagab, na de inname van 12 controleposten van lokale opstandelingen. Eind juni 2020 waren de dorpen Firoozkhil, Turkandian, Baiskhel, Sarginan, Khanan en Badakhil in Tagab naar verluidt bevrijdt van de taliban tijdens ANA-operaties. ACLED registreerde twee incidenten in augustus en september 2019 waarbij Afghaanse strijdkrachten reageerden op aanvallen van vermoedelijke taliban- en/of ISKP-militanten in het district Tagab, evenals verschillende incidenten waarbij taliban- en/of ISKP-militanten gewond raakten en/of werden gedood tijdens militaire operaties in de districten Nejrab en Tagab. Dit toont duidelijk aan dat in het district van herkomst van de verzoekende partij de taliban en de Afghaanse overheid strijden om de controle over het district. In het district Tagab zou ISKP ook personen gerekruteerd hebben voor hun cellen in Koboel. Voorts blijkt uit voormeld rapport dat ACLED 265 gewelddadige gebeurtenissen in de provincie Kapisa van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 verzameld heeft uit meldingen in open bronnen, waarvan er 206 werden gecodeerd als "gevechten", 49 als "explosies/geweld op afstand" en 10 als "geweld tegen burgers". Tagab en Nejrab kwamen naar voren als districten waar de meeste incidenten werden gemeld, met meer dan 100 geregistreerde incidenten in elk district gedurende de referentieperiode - vergeleken met 23 of minder geregistreerde in de andere districten van Kapisa. Bijgevolg vonden in het district Tagab gedurende een periode van 487 dagen meer dan 100 veiligheidsincidenten plaats. In de landeninformatie valt verder te lezen dat lucht-drone-aanvallen 7 % van alle gemelde gewelddadige incidenten in Kapisa vertegenwoordigden. De meeste lucht-drone-aanvallen werden uitgevoerd in het district Nejrab (twee van de drie), gevolgd door de districten Alasay en Tagab en worden uitgevoerd door Afghaanse strijdkrachten, maar ook enkele werden toegeschreven aan de Amerikaanse troepen. Hoewel de luchtaanvallen verliezen veroorzaakten onder de AGE's in de bovengenoemde districten, maakten sommige ook burgerslachtoffers. De taliban vuurden ook mortieren en granaten af in het district Nejrab in juli 2019 en in het district Tagab in maart 2020 en april 2020. Deze aanvallen zijn terechtgekomen op woningen en/of voertuigen van burgers en hebben burgerslachtoffers gemaakt. ACLED heeft 4 % van alle gewelddadige incidenten die in Kapisa zijn geregistreerd, ingedeeld als "geweld tegen burgers".

Uit de internetartikelen die in het verzoekschrift worden aangehaald in verband met veiligheidsincidenten in de periode van 21 september 2020 tot 17 januari 2021 (p. 16) blijkt eveneens dat er in de provincie Kapisa incidenten plaatsvinden waarbij soms ook burgerslachtoffers vallen. In het verzoekschrift voegt de verzoekende partij informatie bij van een gevecht in september 2020 waarbij de taliban leden van de veiligheidsdiensten aangevallen hebben gedurende de nacht in het district Tagab. Dit gevecht heeft enkele uren geduurd. Verder voegt de verzoekende partij informatie toe van een dodelijke aanval van de taliban op een woning in het district Tagab alwaar een politieagent woonde in januari 2020. Zoals hoger reeds besproken hebben de andere internetartikelen betrekking op andere districten in de provincie Kapisa.

De verzoekende partij brengt verder ook een beslissing bij van de commissaris-generaal van 26 oktober 2020 waarbij aan een verzoeker om internationale bescherming die net zoals de verzoekende partij afkomstig uit een dorp gelegen in het district Tagab, in 2003 geboren is en op dertienjarige leeftijd uit Afghanistan gevlucht is de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend werd. In die beslissing wordt aangegeven dat *“rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van nationaliteit, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken is het commissariaat-generaal van oordeel dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 onder c van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient u de status van subsidiaire beschermde worden toegekend.”* Elk verzoek om internationale bescherming dient op basis van zijn eigen merites beoordeeld te worden. Doch de Raad kan er niet aan voorbij gaan dat de commissaris-generaal voor de beslissing van 26 oktober 2020 gebruik heeft gemaakt van dezelfde landeninformatie

als in de huidige bestreden beslissing en dat deze persoon uit dezelfde regio als de verzoekende partij afkomstig is, dezelfde leeftijd heeft en zoals de verzoekende partij op dertienjarige leeftijd uit Afghanistan gevlucht is. Deze beslissing toont aan dat gelet op de graad van het willekeurig geweld dat in de provincie Kapisa plaatsvindt, de verwerende partij rekening houdt met de persoonlijke omstandigheden die te maken hebben met de situatie van de verzoeker om internationale bescherming. In het arrest van 10 juni 2021 met nummer C-901/19 brengt het Hof van Justitie nog eens in herinnering dat: *“Zoals het Hof heeft gepreciseerd, heeft de in artikel 15, onder c), van deze richtlijn gedefinieerde schade, bestaande in een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, daarentegen betrekking op een „algemener” risico op schade dan de risico’s die onder a) en b) van dat artikel worden genoemd. Zo wordt hier in ruimere zin bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Bovendien is deze bedreiging inherent aan een algemene situatie van gewapend conflict die tot „willekeurig geweld” leidt, hetgeen inhoudt dat het geweld gericht kan zijn tegen personen ongeacht hun persoonlijke situatie (arrest van 17 februari 2009, Elgafaji, C 465/07, EU:C:2009:94, punten 33 en 34).”*

Het is de Raad te dezen bij gebrek aan afdoende elementen onmogelijk om een duidelijk zicht te krijgen op de redenen waarom verzoeker, dit in tegenstelling met de voormelde persoon die een vergelijkbaar profiel vertoont, niet in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming.

Zoals hoger uiteengezet blijkt uit de COI van EASO dat het willekeurig geweld in de provincie Kapisa voornamelijk geconcentreerd is in bepaalde districten waaronder het district Tagab. Op een periode van 487 dagen vonden in het district Tagab meer dan 100 veiligheidsincidenten plaats. Het district Tagab is een betwist gebied en uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de intensiteit van het gewapend conflict in het district Tagab lijkt toe te nemen bij het afsluiten van de referentieperiode op 30 juni 2020. Dit samengenomen met het gegeven dat de verzoekende partij afkomstig is uit een dorp gelegen in het district Tagab waarvan het, gelet op de huidige volatiele situatie, niet duidelijk is of het al dan niet onder controle van de taliban staat, haar jeugdige leeftijd en het gegeven dat zij op dertienjarige leeftijd Afghanistan reeds verlaten heeft nopens de Raad ertoe om de bestreden beslissing te vernietigen zodat de actuele veiligheidssituatie in het district Tagab verder onderzocht wordt.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd voor wat de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet betreft.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 december 2020 wordt vernietigd voor zover deze de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Artikel 3

De zaak wordt voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS